

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

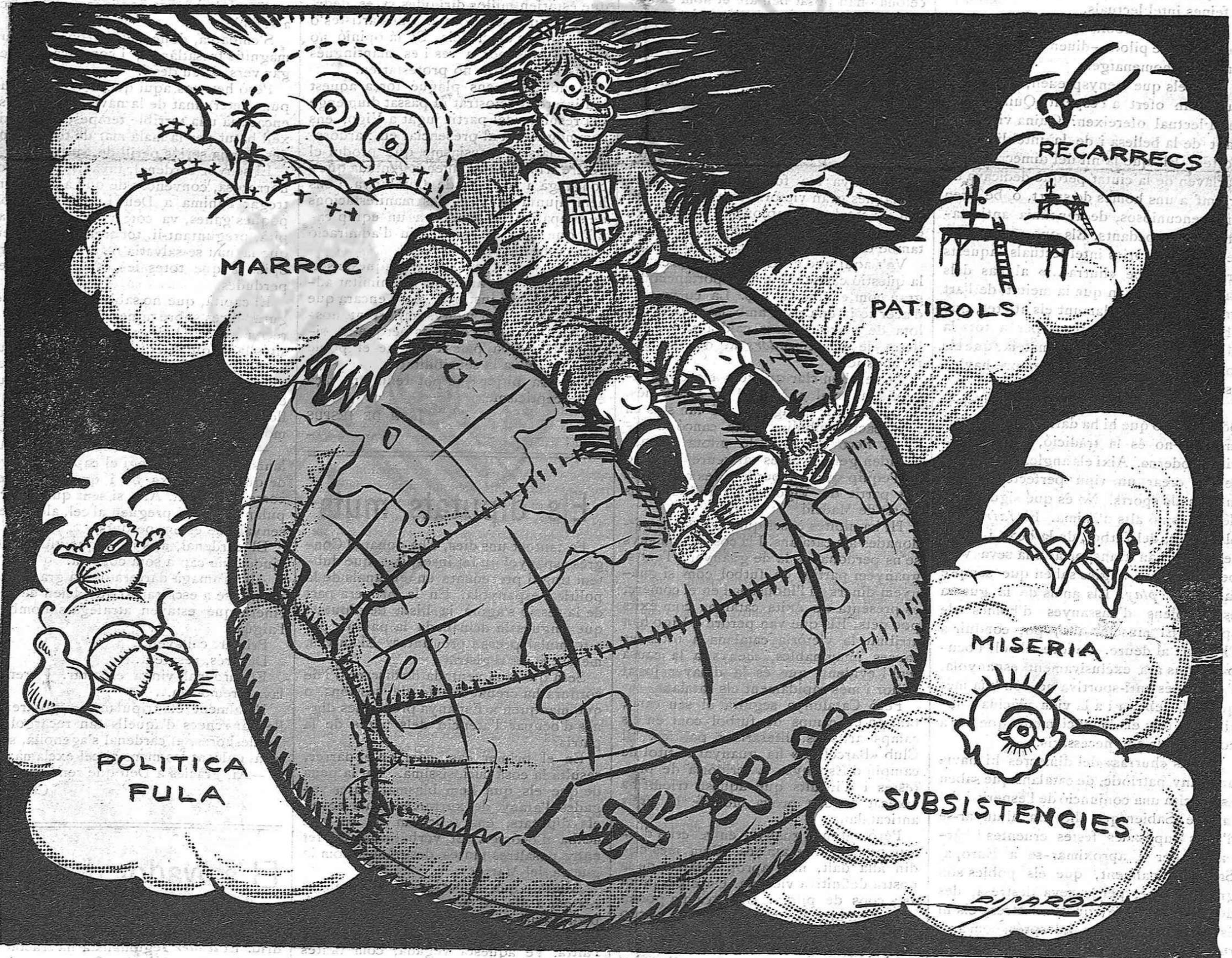
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagoi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

“BARCELONA” TRIOMFANT

— El món és una pilota,
i jo sóc l'amo del món.

La gàbia buida

Ja han arribat a Tasarut les tropes espanyoles. El ferèstec cau del Raisuni ha estat prè. Els comunicats oficials han volgut llançar al vol les campanes de la glòria. Feia mesos, feia anys, que es treballava per obligar el Raisuni a ficar-se dins la gàbia de Tasarut. Així, quan seria dins de la gàbia, només caldria apoderar-se d'aquesta per a caçar l'ocell de viu en viu.

La gàbia ja està presa. El general Berenguer l'alça triomfalment a la punta de la seva espasa. Però, ai!, ha resultat que la gàbia és buida. L'ocell, el gros ocell cobejat, ha alçat el vol, i no se sap on para.

Per a dissimular el fracàs, ara els ministres i altres que no són ministres, pretenen que la cosa important és agafar la gàbia. Ve't-aquí uns caçadors ben estranys. Tothom tenia entès que els caçadors no es dedicaven a caçar gàbies, sinó a caçar ocells. Mentre la gàbia de Tasarut llueix a la punta d'una espasa, el Raisuni, des del seu amagatall, fa una mena de gest estrany, que a despit de la distància és fàcil d'endevinar.

Hurra!...

Davant del Passeig de Gràcia, ple d'una multitud inacabable, ens vàrem repetir aquella frase famosa: «Què és això, un motí? No, Sire; és una revolució.» Allò, a la seva manera, també era una revolució, més que una manifestació. Per primera volta han estat conduïts en triomf homes que no són polítics, homes que no estan adscrits a feines intel·lectuals.

—Són uns futbolistes... Uns jugadors pedestres de pilota—diuen molts, menyspreuant l'homenatge.

Però els que menyspreuen, quins tributs han ofert a l'esperit? Quina força intel·lectual ofereixen? Quina vida, davant de la bellesa i de la intel·ligència, porten? Els que la nit del dimecres malparaven de la ciutat perquè dedicava un triomf a uns homes de sport, o bé eren uns rencuniosos, de rencúnia anticatalana, o uns pedants. Els que poden presentar executòries intel·lectuals, aquests cridaven també «hurra!...» al pas dels campions. Sabien que el meitat de l'art grec està aixecat damunt els atletes, que l'harmonia que's desitjava per a tota la vida començava en el cos mateix, que els jocs incruents dels homes sempre havien estat grats als déus.

I és que únicament un home d'esperit pot saber lo que hi ha darrera d'un sportman. Ja no és la tradició, sinó tota la vida moderna. Així els anglesos han conseguit crear un tipu perfecte d'home mercès als sports. No és que siguin alts de cos, sinó alts d'ànima. El *fair play*, el joc nèt, del futbol, de la boxa i de les regates, l'han transportat a la seva vida personal, i un anglès saben que sempre farà *fair play*. Els anys de la guerra estan plens d'hassanyes d'homes de sports. El muscle, així, pot conduir a l'honor i al deure. Pendre el sol, l'ocupació fins ara exclusivament espanyola, l'acció més anti-sportiva no conduïa més que a la feblesa i a la vida plàcida i fàcil, amb tots els renunciaments que per a conseguir-la són necessaris.

En els «hurra» del dimecres hi havia un afany patriòtic, de catalans que saben és precisa una conjunció de l'esperit i del muscle. Sabien que allò era allunyar-se d'unes suposades festes cruentes i bàrbars, per a aproximar-se a Europa. Sabien, finalment, que els pobles són grans, també, per la seva destresa, des del moment que aquesta destresa els hi és disputada, primer, i després, com ara, regatejada.

Parlàrem, un temps, d'artistes, de poetes, d'actors nostres. N'estavem orgullosos i els estavem ufans. Mai creguerem que a les nostres llistes d'honor

n'afegissin uns futbolistes. I són precisament aquests que, en moment de depressió, passen per les Rambles, tornant de la lluita, mostrant el llorer del triomf.

PARADOX

El cop de pilota

El futbol acaba de donar a Catalunya hores de glòria. Els jugadors del «Barcelona» han posat ben alt el nom català. L'actualitat hispànica de l'actual setmana no ha estat la guerra del Marroc, ni els debats parlamentaris, ni la Conferència de Gènova. El partit de futbol de Vigo, en el qual els catalans han recobrat el campionat d'Espanya, ha estat el gran tema dels dies darrers.

Com sempre, les coses de Catalunya han pres tot seguit un caire polític. La victòria del «Barcelona» ha estat rebuda, a Catalunya i a fóra, com un símbol d'una més gran victòria catalana. Si ara són els catalans campions d'Espanya en el joc de futbol, per què no han de tenir també el campionat en el camp polític? Ve't aquí que el cop de pilota pren, en la qüestió catalana, una importància tan gran com el cop de falç. La corba eina d'acer té ja una rival amb la rodona pilota de cuir. Potser caldrà adaptar la lletra de *Els Segadors* al darrers fets futbolístics.

Es veu ben clar que tots els cops catalans fan mal a Madrid i a províncies. El cop de falç no agrada, ni tan sols en l'invocació simbòlica d'una cançó d'història. Però els cops de pilota tampoc agraden gens. Només cal veure l'actitud de l'equip que va perdre i les ressenyes del partit de Vigo que publiquen els diaris de Madrid.

Hi ha moltes coses que no ens són perdonades als catalans. I la cosa que menys se'ns perdona, és la de guanyar. Tant si guanyem partits de futbol com si guanyem diners en l'indústria i en el comerç, és presenta els èxits catalans com èxits poc nèt. Els que van perdre a Vigo han atribuït la victòria catalana a totes les causes imaginables, menys a la causa real i evident, que és la d'haver jugat millor i més ràpidament els catalans.

Però Catalunya seguirà el seu camí, tant en els camps de futbol com en els camps artístics, literaris i polítics. El Club «Barcelona» ha guanyat el títol de campió d'Espanya. La cridòria de protestes i d'insults que aquest triomf ha aixecat és una prova més de la tiritra anticatalana.

Però val més guanyar entre crits d'ira que perdre entre atalacs. Com més cridin allà dalt, més aprop estarem de la nostra definitiva victòria. Un dia la lluita és a cops de pilota. Un altre dia poden venir una altra mena de cops. En el cop de pilota català hi ha avui tota l'intenció del cop de falç simbòlic.

FULMEN

Els mal contents

Hi ha molta gent que maldia, per vici, de totes les coses. No troba res ben fet i les seves mans mai s'han juntat per un aplaudiment.

Aquesta gent que sempre gruny, troba constantment un motiu per a criticar lo que's fa sigui qui vulgui el que ho fagi. Si l'Ajuntament netja els carrers, diu que més convindria arreglar els empedrats i el poble estalviaria sabates i peus. Si refà els empedrats, exclama que més valdria tenir-los nets i la higiene hi guanyaria una pila. De l'única manera que callen els mal contents és no fent res i deixant els carrers bruts i mal empedrats.

Si el Governador fa una campanya per l'abaratiment dels queviures, troben els grunyidors que més valdria que's dediqués a netejar la ciutat de la gent de mal viure que la emporca. Si empaiten als mossegues i als brandes, diuen que valdria més que arreglés la qüestió social. Quan l'autoritat no fa res en cap sentit, callen.

Ara han trobat els eters descontents un nou motiu per a les seves murmurations. L'admirable victòria del «Barcelona», a Vigo, i l'esclat d'entusiasme que el gloriós succés ha produït a Catalunya, els treu de cassola. Diuen que és estúpid que un poble que soporta impassible la sangria del Marroc, s'enfebrí i s'emborratxi d'entusiasme per una lluita de futbol. Els sembla que les entusiastes manifestacions de simpatia als ardits *equipiers* del «Barcelona», són malaguanyades i que estarien millor dirigides si es dedicaven a uns escriptors o a uns artistes o a uns homes de ciència. Si la opinió no tingués pols per a res i es mantingués indiferent a tot, no protestarien.

A nosaltres ens plagué força aquest viu interès demostrat el passat diumenge pel resultat del partit jugat a Vigo; ens commoguerem al presenciar els xardoros esclats d'entusiasme que produí el nostre triomf en l'immensa gentada que's congregà a la Plaça de Catalunya, i ens hem ajuntat a totes les manifestacions de simpatia prodigades a un equip català que s'ha fet un motiu d'admiració entre tot el món deportista.

L'entusiasme que ha sentit aquesta setmana Barcelona amb una unanimitat admirable és ben justificat, però encara que el motiu fos molt menys important, nosaltres n'estaríem contents perquè ha sigut una prova palesa de que el poble encara té viva la sensibilitat.

La tara pitjor que pot tenir una raça és l'escepticisme.

JEPH DE JESPU

Els diputats muts

Fa tantost uns dies, s'ha donat al Congrés espanyol un fet insospitat, que dubtem tingui precedents en els anys de la política espanyola. En la primera part de la sessió s'agotà la llista de diputats que tinguessin demanada la paraula per a formular precís i preguntes. El succés, mereix ésser registrat.

Serà que una ventada de discreció i de cordura ha creuat el saló de sessions, o que manquen a Espanya problemes dignes d'ocupar l'atenció dels pares de la pàtria?

En el primer cas, com en el darrer, resulta la cosa curiosíssima. Val la pena de que els que hem blasmat tantes vegades l'afany de xerrameca que coven els diputats, ens felicitem de ço que acaba d'ocórrer. El verbalisme, ha fet entre nosaltres tantes desgracies com la guerra del Marroc.

Això de que un parlamentari no tingui res per a dir, bé mereix ésser escrit amb pedra blanca. El temps, la justícia que en diem immanent, no menys lenta que l'altra, vé aquesta vegada, com tantes altres, a deixar les coses en el lloc degut. An En Sebastià Torres, el diputat mut del que anys enrera tant ens motàrem, el veiem avui enlairat a la categoria de

símbol. Verament, no podia l'honorable comerciant aspirar a més. La posteritat ha beneït el seu record.

L'ideal seria que els diputats no tenen res que dir, no tinguessin tampoc res que gestionar. Que estiguessin mancats de clientela. Que sospenguessin tota gestió en les dependències oficials. Que deixessin de amoinar als ministres. Que no captessin mercès, que són mantes vegades en detriment de la representació de que es vanten.

D'assolir aquest grau de perfecció, seria Espanya una Arcàdia; el poble més venturos de la terra. I com de no tenir res que dir a no tenir res que cobrar hi va una distància més curta que el gruix d'un paper de fumar, podria ésser-los-hi retirades les cinc centes pessetes que de bibilibòbilis s'embutxaquen mensualment.

El mal no està, precisament, en que els diputats no parlin, sinó en pensar que si no enraonen, no fan res. Llevin als parlamentaris espanyols el prurit de parlar, i diguin què resta de la seva propopeia.

ELS RENECS

Ja fa molts anys—no podem precisar fixament, l'època justa—tingué lloc a l'Amèrica del Sud un Congrés Eucarístic, en el qual hi prengueren part tots els conspicus i cap-pares de l'Església Catòlica.

Fins el Papa de Roma—naturalment—volgué ésser-hi representat, i envià un cardenal de la seva confiança a la mística assemblea.

S'embarcà, doncs, el purpurat en un magnífic trasatlàntic, i començà a navegar vers el seu destí.

Però heu-vos aquí que, a l'arribar a un punt determinat de la navegació, es desencadenà una terrible tempesta, i el vaixell batut per la mala mar de totes bandes, corria seriós perill de naufragar.

El senyor cardenal, invadit d'una por horrorosa, convençut de que anava a entregar l'ànima a Déu, i tenint-ne molt poques ganes, va córrer a trobar el capità, preguntant-li, tot tremolós, si creia que la nau se salvaria o si, pel contrari, opinava que totes les esperances eren perdudes.

El capità, que no sabia o no volia assegurar-li res sobre aquest punt delicat, li recomanà que baixés a sota coberta i visités la maquinària i les bodegues, i que dissimuladament escoltés bé lo que deien els tripulants, els quals, tota vegada que eren veritables llops de mar, sabrien millor que ell donar-li les informacions que monsenyor desitjava sapiguer.

—Si Sa Eminència sent que els tripulants reneguen—ategi el capità,—senyal de que tot marxa bé i que la nau no corre cap perill. Ara, si sent que els tripulants resen i pregunen al cel, aleshores, senyal que estem perduts.

El cardenal, més mori que viu, cames ajudeu-me cap a sota coberta.

Allí s'amagà darrera d'una gran bóta, posant-se a escoltar lo que deien els mariners que estaven atrafegats bombant l'aigua.

Primer, callaven...

Després, resaren...

El cardenal vingà escoltar. I tremolava, tremolava...

Finalment els tripulants es posaren a llençar renecs d'aquells tan recargolats. Aleshores, el cardenal s'agenollà, suspirà, i alçant les mans al cel exclamà:

—Ai, gràcies a Déu que reneguen!

CERASSA

El salvador del món

En Cambó ha parlat des de la tribuna de la *Residència d'Estudiants*, de Madrid. El *leader* regionalista ha tractat de *La qüestió econòmica-financiera i la Conferència de Gènova*. Massa ample, el tema, per un home de visió estreta com la palesada en tot temps per l'ex

ministre amb tots els partits i tots els ministeris.

Ultra ésser un estadista de pa sucant amb oli, pateix En Cambó deliri de grandeses. Com a vanitos, és un gall de panes. Com a bellugadit, sembla el cul d'En Jaumet.

Es aquest anar i venir sense solta, que el públic bon-jan confón amb l'activitat. Es davant aquest parlar de tot, d'aquesta confusió de matèries, d'aquests anunciats pomposos, que diu la tarregada:

—Quin talent!

La Conferència ha servit an En Cambó per a donar-se a si mateix una ensabonada que el pinta de cap a cap. A França, a Anglaterra, en tot altre país que no sigui aquesta Espanya decrepita i mal-haurada, en qualsevol poble llevat de aquesta Catalunya estevista i presumida, arreu del món civilitzat, hauria fet En Cambó un discret alcalde de barri.

Aquí, en canvi, ha pogut arribar als primers llocs de l'Estat i ensopegar repetidament, sense que el descrèdit i la riota hagin subratllat els seus fracassos. Estem deixats de la mà de Déu.

Solament planant damunt nostre una grossa messaventura, pot vantar-se En Cambó d'haver predit a son temps les conseqüències econòmiques de la postguerra, ell, que posat a actuar d'astròlec, ha confós el dia amb la nit; que no ha obrat altre horitzó que el migrat de la Plaça de la Cucurulla.

Envejós, despòtic, somnia truites, ha

dit que lo que cal per a adreçar el món, és una autoritat que s'imposi a les que ja existeixen, talment com si el regisme de les tiranies brutals i despiadades no hagués passat per sempre més.

Com si els milions d'homes morts en els quatre anys que durà la guerra, haguessin ofert les seves vides per tal de preparar l'adveniment d'un reietó bufat i retardatari, ombra dels virreis sud-americans.

Està bé, l'infant terrible de Besalú! Em sembla que si no té altra candela per anar al llit, prou li caldrà despullar-se a les fosques.

Però, on és aquesta autoritat?—clama seguidament el tòtil d'En Cambó.

I afegeix:

Es pensà un dia que la «Lliga de les Nacions» podia encarnar aquesta força extraordinària, emperò, la «Lliga» ha sigut també una víctima de la guerra.

En Lloyd George? Realment, podia aquest nou poder encarnar amb En Lloyd George, de no ésser aquest anglès i estar obligat a mirar pels seus; de obeir-lo els Estats Units; de no discutir-lo els mateixos aliats.

En Cambó, estudia, sotspesa, guaita, sense arribar a descobrir l'autòcrata que posi terme a l'actual desgavell.

Tot vé d'ésser En Cambó un tocacampans i un tocat del bolet, víctima dels defectes que retreu i que censura en els demés.

La solució als flagells que actualment

pesen damunt d'Europa, el remei a la crisi econòmica-financiera, rau a Catalunya i l'autoritat màxima, en un dels nostres homes d'avui.

El geni que En Cambó cerca, el tenim amb En Puig i Cadafalch, que d'ésser veritat lo de arribar a profeta en terra d'un, hauria ja marxat a Gènova fa molts dies.

Lliurant-nos a nosaltres de la seva presència, antipàtica i molesta.

Notes de fora

Capellades.—Tenim un alcalde partidari de no deixar pedra sobre pedra. Les fonts fastigoses que feien nosa a tres de les nostres principals places, han desaparegut mercès a l'empenta del nostre batlle, i el sant Magí que feia aixecar els estòmecs dels que no combreguem amb rodes de molí, ha anat a parar al pou mort de l'oblid. *Cuidado* que feia pena de veure'l tan plomigiós, farcit de llacions, falgueres i *otras hierbas*.

Xoca-la, Pauet, que amb les acerces noves, l'empedrat del carrer d'En Prat de la Riba, el dipòsit d'aigües i altres treballs sanitosos i de bellesa vilatana, t'has guanyat la *laureada*.

Llegim:

«Homenatge al Jefe de la Policia.»

Ja's comprèn.

Els que li han fet aqueix homenatge deuen haver sigut súbdits policíes.

De la secreta, per a despistar, naturalment.

Els pares de la pàtria!

«A l'obrir-se la sessió del Congrés, als bancs no hi havia més que vuit diputats.»

(Telegrama de Madrid)

Atipeu-vos d'admirar-los! Aquí estan de cos « presents! Quatre cents vam elegir-ne, quatre cents, i, ja ho veieu, al sonar del treball l'hora, a l'arribà el gran moment de mostrar la seva empena, el seu valor i el seu seny, els que's dignen presentar-se són *quit*; ni un menos ni un més.

«Us en recordeu del dia en que un fulminant decret cridava el poble a les urnes per creà un nou Parlament? Aquests homes, a hores d'ara tan apàtics i tan frets, vingueren a despertar-nos amb el seu inflammat verb i ens van dir, plens d'entusiasme:

«Ciutadans: l'instant suprem de perdre-us o de salvar-vos ha arribat. Què desitgeu? La mort civil o la vida? La glòria o l'enfanzament? El sol brillant o la fosca? L'estancament o el progrés? Digueu, voleu sé homes lliures? Doncs... no cal que vacileu: feu que surtin de les urnes els nostres noms, i us jurem

Batallades de tot arreu

VISITA D'AMICS

Visita d'amics quan menys en les apariències, perquè aneu a sapiguer ço que hi ha en el fons del sac.

El rei d'Anglaterra visità al President de la República Francesa. Bones cares, moltes salutacions.

Diu que Jordi V digué al màrscal Foch:

—Sempre amics, no és veritat?

A ço que respongué el màrscal:

—Sempre, per la mateixa cosa i per la mateixa raó.

Aquestes paraules en boca d'un rei i d'un màrscal, potsen estar un xic bé. Fills potsen si que encara viuen aquells temps de l'Entente cordiale. De tota manera és de creure que no hi havia massa sinceritat.

Prou saben ells, anglesos i francesos, que les circumstàncies han canviat molt, que les causes i les raons de cada hu d'ells no són pas les mateixes.

Que n'estan de separats! Res més hi mancava Gènova.

ELS TRIOMFADORS

Sempre i en tot temps ha caigut que els pobles possessin ídols a quins adorar. Els ha tingut de tota mena.

Berlín.—Entusiasta rebuda feta al campió Dempsey

Abans els polítics ocupaven un lloc preeminent en aquest ordre. Avui ja no. Han fet tantes coses d'home que ja no poden esdevenir ídols.

Però els pobles que no poden passar sense ells els cerca en un altre ordre.

I an aquí tenim a En Dempsey passejat per les multituds com a cosa sagrada, aclamat frenèticament.

La qüestió del cop de puny està de moda. Signe del temps potsen també és.

Perquè cal fixar-se que malgrat tot, la política significa el renovament, el convenciment. Mentre que ara a força de simplificar les coses, tenen una fàcil solució amb un directe i etc.

Signe del temps.

EL RAISUNI

No anem pas a fer la biografia d'aquest interessant personatge que, al nostre judici, li estan reservades a la futura història d'Espanya un grapat de pàgines.

Volem tan sols dir que novament ha desaparegut, quan se'l creia cercat per tot arreu. Es coneix que és de la pell del diable.

Les tropes espanyoles han ocupat Tasarut, centre de la seva resistència. Equival a dir, i així ho diuen, que queda sotmesa la càbila de Beni-Aros. Però d'ell, del Raisuni, ni l'ombra. Una vegada més s'ha mofat dels seus perseguidors.

Que hi farem! De tota manera cal estar alerta.

Nosaltres tenim una idea. Mentre se'l cerca per terres africanes, no és possible que l'home es passegi tranquilament pel nostre Binaroz, tan moro com l'altre, malgrat les capricioses variacions ortogràfiques?

Hi ha tantes casualitats per aquest món i per aquesta nostra terra...

L'AVENÇ DE LA XINA

Cada dia són menys els pobles que's conformen en restar en un foll retràs de civilització, cosa a totes llums lloable.

No fa pas gaire, la Xina era retrata com a model d'estatisme. Però avui les coses han canviat i el xino és un ciutadà tan aixirit com qualsevol d'altre o més, car són molts els que s'han tornat moralment xinos d'altres temps.

La Xina ha esdevingut el país de les revolucions i les grans coses.

L'únic que és de sentir és que, la manca de costum de fer revolucions, fa que aquestes degenerin. Aquí succeeix al revés. La gran pràctica les converteix en revoltes de saló.

La Manchuria ha proclamat la seva independència. El Govern instituit ha estat derrocat, però ells tossuts i dient que estan disposats a lluitar fins l'últim moment.

I quan un xino ho diu...

EXPERIÈNCIES

Quan ens parlen de les deficiències en tots els nostres serveis, no deixem de somriure quelcom escèpticament i pensar que si comparessim...

Una mostra d'això la tenim en el fet inaudit que vé succeint-se a París. El saqueig d'un tren

Idea gran i generosa que mereix ésser estudiada i seguida.

LA SEGURITAT, A FRANÇA

Els lladregots de París assaltant un convoi del metropolità

metropolità, cosa a fè aprofitable per a un arguement de pel·lícula.

Els parisencs s'han esverat i han comentat la nova de tota manera.

Nosaltres que un dia o altre en tindrem de metropolità, si no hi ha cap desgràcia, cal que ens preparem i prenguem escarment.

Perquè an aquí les coses acostumen a multiplicar-se.

I per aquesta mateixa raó, bé podria donar-se el cas de que el dia menys pensat, el tren sortit d'una estació no arribés a l'inmediata... per haver-lo robat.

Cal que el nostre Govern se'n preocupi i acordi la creació d'una guàrdia metropolitana. Però una bona guàrdia, no sigui cas que també desapareixi.

EL TREBALL A BULGÀRIA

La llei del treball obligatori pot dir-se que ja és un fet en aquest país. I aquesta cosa de tanta trascendència ha sigut feta sense mica de rebombori.

L'establiment d'aquesta llei obliga a tot ciutadà búlgar, els homes, els majors de vint anys, i les dones de setze, a prestar servei personal a l'Estat, essent aquest d'un any pels homes i de mig any per les dones.

Ve't aquí que per la simple promulgació de aquesta llei, queda transformat el servei anomenat militar.

Ja no hi han grans nuclis de sers esdevinguts paràsits, sinó en estat d'activitat i donant un profit.

Això són veritables reformes. I fins un principi de veritable comunisme.

Treballar un temps determinat, un per tots.

EL VERITABLE PERILL

No és la primera vegada que ho diem, però cal insistir.

Un perill menaça a Europa i un perill dels més greus: la pesta.

La grandiosa tragèdia russa ha tingut la coronació, conseqüència natural, en un sens fi d'afroses epidèmies que cal isolar si no es vol que ens invadeixin.

Sembla que els caps d'estat no es volen donar compte de tal cosa, quan hauria d'ésser motiu de la seva més gran preocupació.

I aquest perill no és pas sistema d'evitar-lo tancant tota sortida a Rússia, sinó donant-li mitjans per a que pugui guarir-se.

Ja que els governants europeus no ho fan per sentiment d'humanitat, que ho facin per egoisme propi.

TOT HA ACABAT!

Després de tantes esperances, un desengany més, altra cosa no ha sigut la Conferència de Gènova. Molt de soroll... i res!

D'allí on es creia que n'havia de sortir la nova llum ha resultat un nou embolic que aneu a sapiguer qui el desfarà.

Molts vencedors hi havia, però ara sols en queda un: els russos. Han vençut i han concertat tractats de tota mena, malgrat totes les prohibicions.

Aparentment ningú hi està conforme amb els tractats russos, però per altra part no hi ha ningú que no els desitgi per a ell.

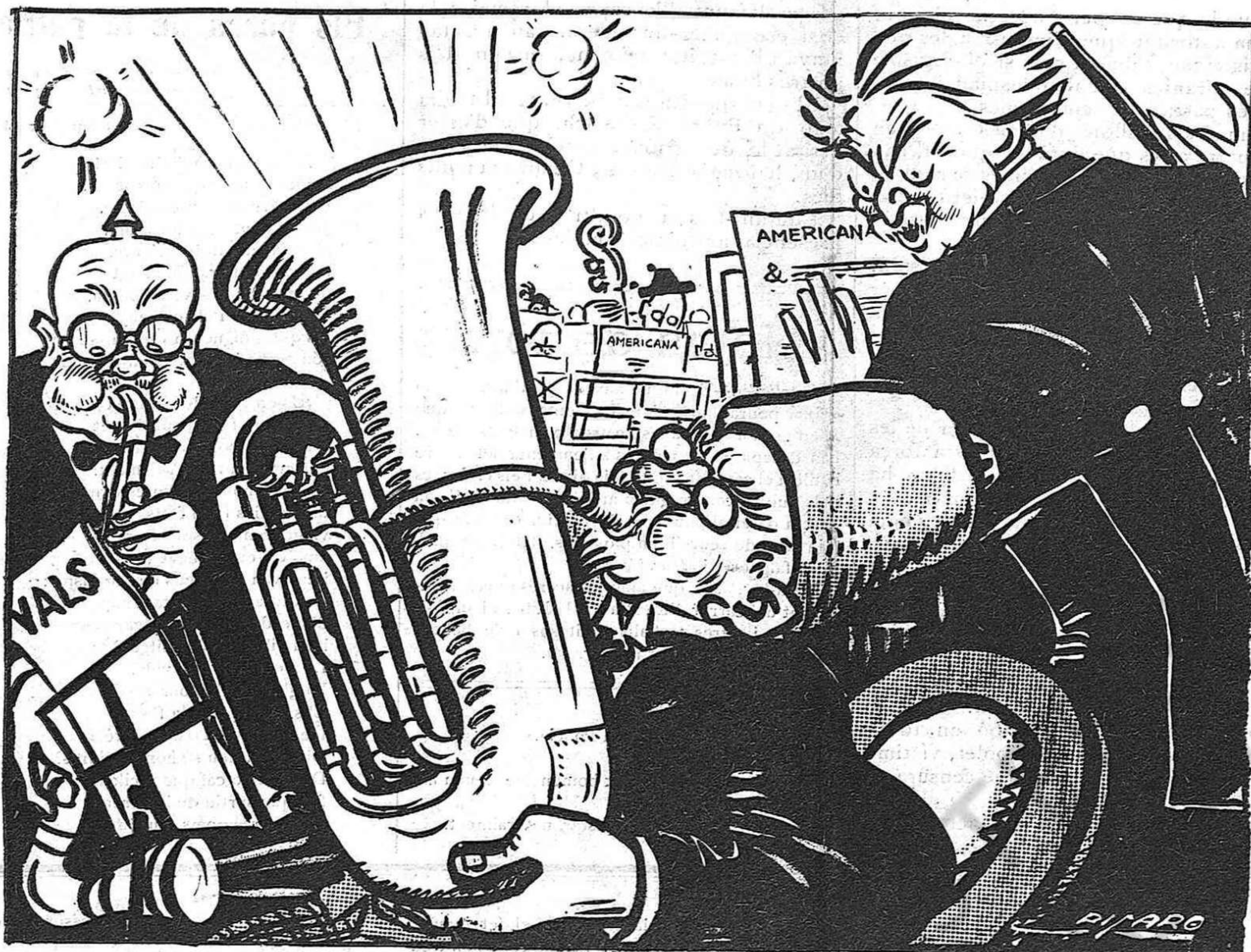
DIALEG ENTRE EN FACTA I EN CICERÍN

—Les vostres notes són molt poc diplomàtiques —Si; se semblen a les notes dels vostres fondistes.

Hi haurà noves reunions, es parlarà molt i de tota manera i la situació seguirà tan fosca com sempre.

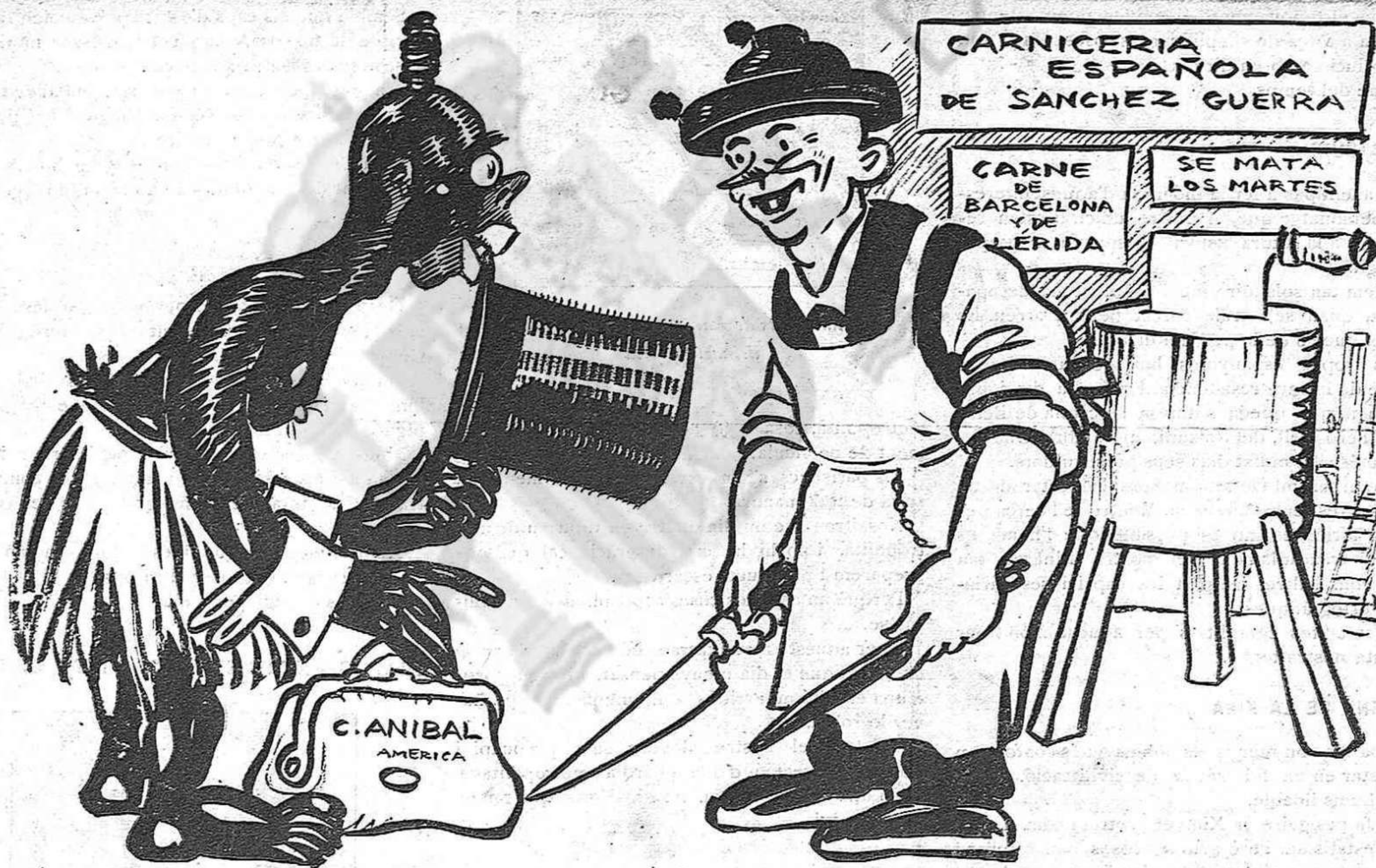
Del Concert de Gènova

El mestre.—Nois, si us empenyeu en tocar sols, no'ns entendrem.

El rus i l'alemany.—Que segueixin el nostre compàs i veureu si s'estableix l'harmonia.

La visita de l'antropòfag

—Com que nosaltres ja no acostumem a matar, venim a veure si ens voleu proveir de carn ..

què tots els vostres desitjos van a quedar satisfets».

I els vam votà, i van obrir-los-hi la porta gran del Congrés, i, ja eils allí, ens vam asseure, esperant el compliment d'aquell magnífic programa, tan clar, tan dolç i tan breu.

Doncs bé; aquí els teniu: mireu-los! Aquells tribuns eloqüents,

aquells salvadors del poble, aquells advocats fidels, són aquests, aquests mateixos que avui brillen al Congrés per la seva «airosa» ausència, justament en uns moments en que a Espanya tot trontolla, i el pa se'ns en puja al cel, i al Tresor no hi queda un xavo, i la misèria s'extén i hi ha pendants cent problemes

que, si no es resolen bé avui mateix i amb mà forta, demà no hi serem a temps.

Còm s'explica semblant canvi? Llavors, tot; ara, res. No és estrany que el país digui, burlat en sa bona fe: —Si d'aquest modo pensaven complir els seus sagrats devers, per què van fer tants esforços

per ser diputats? Per què?...
Per poguer viatjar de gorres?
Per donà enveja als parents?
Per embutxacà els cent duros
que'ls regalem cada mes?...—

C. GUMÀ

REPICS

Aquest Bergamín no pot amagar la tírria que té a la Mancomunitat de Catalunya i l'esgarrapa sempre que pot. Ara mateix es proposa passar als Ajuntaments l'arbitri sobre els automòbils que cobra la Mancomunitat.

La jugada, si no fos burda, seria maquiavèlica: si la Mancomunitat combat el projecte del ministre de Hisenda, combat als municipis catalans, i si l'accepta, haurà d'augmentar el contingent provincial dels pobles per a cobrir els ingressos que deixarà de fer amb la pèrdua de dit impost; i està clar, es farà antipàtica als Ajuntaments.

Vaja, senyor Bergamín, que és ja massa gran per a fer criaturades!

Sembla que la Diputació Provincial, per tal de fomentar l'amor a la nostra terra, està disposada a crear un *benefici eclesiàstic* per a que tots els dies es digui missa a la Capella de Sant Jordi.

Això farà créixer el patriotisme dels catalans, segons els homes de la «Lliga».

Ja'ns ho diran de misses!

Mentre En Cambó donava una conferència política de balanç a la Residència d'Estudiants, al Ateneu de Madrid s'honorava dignament la memòria d'En Maragall, analitzant la seva obra de literat i de profeta.

Com algun dels presents fes notar l'ausència de bon nombre de figures decoratives espanyoles que eren a oír an En Cambó, un intel·lectual madrileny va dir:

—Els polítics? No'ns fan cap falta.

I tenia raó. Si no fossin els polítics, Castella i Catalunya ja fa temps que s'haurien entès per a fer l'*Espanya nova*.

En Ramon Albó, nomenat Director General de Presons, deixà d'ésser-ne als pocs dies, sense que ningú sapigués el motiu. Però ha sortit un que sembla que sap de què se les heu, i ha dit en lletres de motllo que l'Albó no podia ocupar aquell càrrec, perquè era un *técnic* i en sabia massa.

Ara ho entenem! L'Albó feia nosa i tancava la porta als arribistes de la política de torn. I li donaren el *passaport* per a Barcelona.

Ben fet. Perquè acceptava el càrrec.

Sembla que el Japó no abandonarà, per ara, les posicions conquistades a Sibèria.

Paraules textuales d'un cable telegràfic:

«El Japó no pot evacuar.»

Això rai, que la casa Llorach enviï unes quantes ampolles de «Rubinat» cap a Tokió.

Una mica massa.

Pel mig del passeig central de les Rambles, obligaren a passar triomfalment als guanyadors del campionat de futbol.

En Joffre, el gran Joffre, vencedor de la gran guerra i símbol de la Llibertat universal, no pogué passar-hi.

Per això diem que no val a exagerar.

Què guardarem, sinó, per als toreros catalans?

Passant per una carretera, mossèn Gras, rector del poble veí, contempla com un vell pagès està sembrant un camp molt ben llaurat.

—Sembreu, sembleu—li diu—que jo'm menjaré la cullita.

El pagès:

—Precisament, estic sembrant userda pel burret, senyor rector.

CORRESPONDENCIA

Cavallers: F. G.: «La darrera *cruel* tortura», amb tot i que'm sembla massa *cruel* la deixo en cartera.—P. A. (Terrassa): Voldria dir-me quan és l'Aplec?—P. P. P.: Pla es coneix que vostè és el poeta de les tres *pes*. *Dominus Tecum*: Liberanos Dómine.—Un revoltat: Té raó que li sobra, però no vull que vagi a la cangrí.—Salipebre: Els seus granets de mostaçà resulten massa picants.—A. L. S.: Estan bé i aniran en son dia.—Escleritxa: La seva noteta és molt atinada, i arriscada, també. Entèn?—D. C. (París): Rebut el document; mirarem de treure'n hi el suc.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUILLA, CARRER del Olm, número 8